

om samme Gmne, som jeg havde indbragt i forrige Samling, at fastsætte bestemte Regler for Afkortning, og det staar ogsaa i Lovforslaget, som det nu er forelagt, at det er en Afkortning, som der er Tale om. Det er som sagt noget andet, end naar man vil lade det være en formildende Omstændighed, som tilsteder at gaa under det lovbestemte Minimum af Strafferammen. For saa vidt jeg har forstaaet vedkommende tyfte Lovgivning, har man ogsaa indrettet det der saaledes, at det bliver en Afkortning. Naar man nu lader det være en Afkortning, bortfalder jo det Hensyn, som det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Klein) omtalte, at lade det være en formildende Omstændighed, det kan ikke være begge Dele. Enten affortes det i Straffen, eller ogsaa lader man det være en formildende Omstændighed; begge Dele kan det ikke være. Jeg har kun fremhævet dette; thi det synes mig nødvendigt at betone denne Forskel. Da det, som tilfugtes ved Lovforslaget, nemlig en langst større Hensyntagen til Baretægtsarrest, end der nu findes Sted, synes at billiges af alle, vil det være mig lært, om man ogsaa kunde enes om en nærmere Redaktion af Lovforslaget.

Justitsministeren (Melleman): Jeg vil blot gøre den Bemærkning, at jeg kan naturligvis meget godt se den Forskel, som den sidste ærede Taler fremhævede; men jeg tror ikke, det er muligt at komme ind paa en Afkortning, for saa vidt man derved forstaaer en matematisk Afkortelse af den idømte Straf. Det kan der ikke være Tale om, undtagen naar Straffen er simpelt Fængsel, det eneste Tilfælde, som kan siges at være ensartet med Baretægtsarrest. Men en matematisk Afkortning f. Eks. i Straf af offentligt Arbejde eller i Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangeløst eller Fængsel paa Vand og Brød, en matematisk Afkortning deri paa Grund af Baretægtsarrest kan ikke finde Sted. Der maa i alle Tilfælde i Dommerens Andre foregaa en mer eller mindre vilkaarlig Omsetning, og i saa Fald habner det i Virkeligheden i, at det kun bliver et Skøn, at tage Baretægtsarresten i Betragtning som en formildende eller nedsettende Omstændighed, en Omstændighed, som berettiger til at gaa ned under Minimum. Derfor kan jeg ikke tro, at det vil være heldigt at gøre det til Hovedregel, at der skal foregaa en matematisk Afkortning.

Forslagsstilleren (Beth): Det, som den meget ærede Minister der berørte, var jo ogsaa paa Tale mellem os forrige Gang.

Den ærede Minister mente, at, som vore Straffelovsbestemmelser nu en Gang ere, kan Baretægtsarrest ikke paralleliseres med andre Straffe end med simpelt Fængsel. Dette har jeg tidligere tilladt mig at nære nogen Tvivl om, og denne Tvivl skal jeg gentage. Jeg maa tværtimod være af den Mening, som jeg hyderligere udviklede navnlig i Motiverne, da jeg forrige Gang indbragte Lovforslaget om samme Gmne, at vor Straffelov indeholder bestemte Regler, hvorefter enhver Slags Fængsel kan paralleliseres. Baretægtsfængsel svarer jo langtfra altid til simpelt Fængsel og er tit ikke saa lidt haardere og strengere. Det vil være den højstærede Justitsminister fuldstændig bekendt, at, saadan som Arrestreglementet i det mindste i Praxis forstaaes, kan Forhørsdommeren indbringe den paagældende Ekstraforplejning og reducere ham til at sidde i Baretægtsarrest paa sædvanlig Fangeløst, saa vi have altsaa ogsaa Baretægtsarrest i Skikkelse af Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, som er meget strengere, og som af Straffeloven bestemmes som strengere Fængsel end simpelt Fængsel. Og hvad angaar Fængsel paa Vand og Brød, saa have vi ligeledes bestemte Regler, hvorefter simpelt Fængsel kan reduceres dertil eller sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød. Hvad endelig angaar de andre Frihedsstraffe: offentligt Arbejde, da have vi — det kan ikke nægtes — Bestemmelser i Straffeloven — jeg har paavist det tidligere — som sætte simpelt Fængsel fuldstændig i Klasse med lige Tid af offentligt Arbejde. Jeg tror i og for sig heller ikke, at der er noget som helst støvende deri; men hvad man nu end maatte mene derom, saa ser jeg ikke, at Afkortning, selv om man er af den Mening, som den ærede Justitsminister udtalte, behøver at falde bort. Den minutjose matematiske Udregning af selve Afkortningen bortfalder nemlig, naar man overlader det til Domstolene at skønne. Jeg vil nævne et Eksempel. Naar en er idømt til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, og Dommen siger, at det bør han have, men dog saaledes, at deri afgaar f. Eks. 4 Maaneders af den Baretægtsarrest, han har lidt, saa er der altsaa intet til Ginder for, at en Mand kan sidde 4 Maaneders i Forbedringshuset, lige saa godt som han kan sidde 8 Maaneders der. Man vil ikke kunne sige, at 8 Maaneders Forbedringshusarbejde er den mindste Tid, hvori dette Arbejde maa gives, thi som bekendt skal efter Straffelovens Regler en mindre Tid træde i Stedet derfor, naar den paagældende affoner sin Straf i Enkeltcelle. I saa Tilfælde skulle Fængselsmynd